

РЕЙ БРЕДЪРИ ЗЛАТНОТО ХВЪРЧИЛО, СРЕБЪРНИЯТ ВЯТЪР

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

— Във формата на *прасе* ли? — възкликна мандаринът.

— Във формата на *прасе* — потвърди пратеникът и замина.

— О, що за лош ден в лоша година! — извика мандаринът. Градчето Куон-Си отгатак хълма бе съвсем мъничко в детството ми. А сега е станало голям град и вече му строят стена.

— Но защо една стена на две мили отгук прави добрия ми татко тъй печален и гневен? — тихо попита дъщеря му.

— Строят си стената във формата на *прасе*! — обясни мандаринът. — Разбираш ли? Стената на нашия град е във формата на портокал. Прасето ще ни погълне, лакомо ще ни погълне!

— Ах.

И двамата се замислиха.

Животът е пълен със символи и поличби. Навсякъде се спотайват демони, смъртта плува във влажното на окото; плясъкът на крилото на чайка означава дъжд, държането на ветрилото *ето така*, наклонът на покрива и естествено дори градската стена — всичко това има огромно значение. Пътешественици и туристи, кервани, музиканти и артисти ще пристигнат тук, ще видят поличбите и ще си кажат — „Град като портокал? Не! Ще ида в града с формата на *прасе*, което яде всичко и трупа сланина, късмет и богатство!“

— Всичко е изгубено! — заплака мандаринът. — Тези символи и знаци вдъхват ужас. Лоши дни очакват града ни.

— Тогава извикай зидарите и храмовите строители — каза дъщеря му. — Ще ти шепна зад копринения параван какво да им кажеш.

В отчаянието си старецът плесна с ръце.

— Хей, зидари! Хей, строители на дворци и градове!

Бързо се явиха майсторите, познаващи добре мрамор и гранит, оникс и кварц. Мандаринът ги посрещна с огромно безпокойство, очакваше шепота откъм копринения параван зад трона. Накрая той се разнесе.

— Повиках ви тук — каза шепотът.

— Повиках ви тук — високо произнесе мандаринът, — защото градът ни е с формата на портокал, а отвратителните жители на Куон-Си издигат стените си като ненаситно *прасе*...

И зидарите застанаха и заплакаха. Смъртта потропа с бастуна си във външния двор. Бедността се изкашля влажно в сенките на помещението.

— И затова, строители мои — каза шепотът, повтори мандаринът, — грабнете мистрии и камъни и променете формата на нашия град!

Архитекти и зидари ахнаха. Самият мандарин ахна, като осъзна какво е казал. Шепотът зашепна. Мандаринът продължи:

— И ще преправите стените на сопа, която да удря прасето и да го пъди!

Зидарите станаха с викове. Дори мандаринът, възхитен от собствените си думи, запласка с ръце и стана от трона.

— Бързо! — викна той. — На работа!

Когато хората си отидоха с усмивки и плам, мандаринът се обърна с огромна любов към копринения параван.

— Дъще, дай да те прегърна — прошепна той.

Никой не отговори. Той надникна зад паравана, но нея я нямаше.

Каква скромност, помисли си той. Измъкна се и ме остави с триумфа, сякаш цялата заслуга е моя.

Новината плъзна из града; хората славеха мандарина. Всички носеха камъни за стените. Пускаха се фейерверки, демоните на смъртта и бедността ги нямаше, докато всички се трудеха заедно. В края на месеца стената бе променена. Сега приличаше на здрава тояга, способна да прогони надалеч прасета, глигани, дори лъвове. Всяка нощ мандаринът спеше като щастлива лисица.

— Иска ми се да видя мандарина на Куон-Си, когато научи новината. Каква врява и истерия ще има! Сигурно ще се хвърли от някоя планина! Още малко от това вино, дъще-която-мислиш-като-син.

Но радостта бе като зимно цвете; увехна бързо. Още същия следобед пратеникът се втурна в двореца.

— О, господарю, болести, ранна жалейка, лавини, скакалци и отровен кладенец!

Мандаринът се разтрепери.

— Градчето Куон-Си, което бе като прасе и което прогонихме, като преизградихме стените в могъща тояга, превърна триумфа ни в

пепел. Построили са градските си стени като огромен огън, за да изгори тоягата!

Сърцето на мандарина се сви като есенен плод на старо дърво.

— О, богове! Пътешествениците ще ни отбягват. Търговците, прочели знаците, ще обърнат гръб на тоягата и ще предпочетат огъня, що завладява всичко!

— Не — каза шепотът като снежинка зад копринения параван.

— Не — каза стреснатият мандарин.

— Кажете на зидарите — каза шепотът като ромон на дъждовни капки — да построят нашите стени във формата на проблясащо езеро.

Мандаринът го каза на глас, сърцето му се стопли.

— И с водите на езерото — каза шепотът и старецът — ще угасим огъня и ще го премахнем завинаги!

Градът отново се възрадва, научил как отново е спасен от блестящия повелител на идеи. Завтекоха се всички към стените, за да ги преобразят; пееха — е, вече не така гръмко, тъй като бяха уморени — и работеха, макар и по-бавно, тъй като през месеца, когато за първи път преустройваха стените, трябваше да загърбят търговия и поля и така бяха станали малко по-слаби и по-бедни.

После се заредиха дни ужасни и чудни, един в друг като кутийки със страшни изненади.

— О, повелителю — извика пратеникът, — Куон-Си превърна стените си в уста, която да изпие езерото ни!

— Тогава — каза повелителят, застанал много близо до копринения параван, — постройте нашите като игла, за да зашие устата!

— Повелителю! — крещеше пратеникът. — Направиха стените като меч, за да счупят иглата!

Разтреперан, повелителят се притисна към копринения параван.

— Тогава наредете камъните като ножница, да прибере меча им!

— Милост — изплака пратеникът на следващото утро, — работили са цяла нощ и сега стените им са като мълния, която да унищожи ножницата!

Болести плъзнаха из града като глутница бесни кучета. Магазини затваряха. Жителите, работещи безспирно месеци наред по стените, сега приличаха на самата Смърт, тракаща белите си кости като музикални инструменти на вятъра. Погребения започнаха да се точат

по улиците, макар да бе средата на лятото — време, когато всички би трябвало да се трудят и жънат. Мандаринът тъй се разболя, че заповяда да пренесат леглото му до копринения параван и от него даваше заповеди на строителите. Гласът зад паравана също бе отслабнал като ветреца в стряхата.

— Коун-Си е орел. Тогава нашите стени ще бъдат мрежа за орела. Те са слънце, което да изгори мрежата. Тогава ние ще сме луна, за да затъмним слънцето!

Подобно на ръждясала машина, градът изскърца и спря.

Накрая шепотът зад паравана възкликна:

— В името на боговете, повикайте мандарина на Куон-Си!

В последния ден на лятото мандаринът на Куон-Си, много болен и отслабнал, бе внесен в двореца на нашия мандарин от четирима изгладнели носачи. Двамата бяха настанени един срещу друг. Дъхът им свистеше като зимен вятър. Един глас рече:

— Да сложим край на това.

Старците кимнаха.

— Това не може да продължава — каза слабият глас. — Народът не върши нищо освен да преправя стени ден след ден, час след час. Няма време за лов, за риболов, за любов, за добро отношение към предците и потомците на предците.

— Признавам го — казаха мандарините на Клетката, Луната, Копието, Огъня, Меча и на още много други неща.

— Изнесете ни на слънце — нареди гласът.

Старците бяха изнесени на слънце, на върха на малко хълмче. Мършави деца пускаха хвърчила-дракони в късния летен вятър, с цвета на слънцето, жабите и тревата, на морето, на монетите и на пшеницата.

Дъщерята на първия мандарин стоеше до леглото му.

— Вижте — промълви тя.

— Но това са само хвърчила — изхриптяха двамата старци.

— Но какво е хвърчилото на земята? — попита тя. — Нищо. Какво е нужно, за да бъде то прекрасно и наистина възвишено?

— Вятър, разбира се — отвърнаха двамата.

— А от какво се нуждаят небето и вятърът, за да бъдат *те* прекрасни?

— От хвърчило естествено — от много хвърчила, за да нарушат еднообразието. От летящи разноцветни хвърчила!

— Тогава ето какво — каза дъщерята на мандарина. — Ти, мандарине на Куон-Си, ще направиш последно преустройство на градчето си, за да прилича на вятър, ни повече, ни по-малко. А ние ще издигнем своите като златно хвърчило. Вятърът ще направи хвърчилото прекрасно и ще го понесе във висините. А хвърчилото ще разчупи еднообразието на вятъра и ще му даде цел и смисъл. Едното е нищо без другото. Така заедно ще открием красотата, сътрудничеството и дългия щастлив живот.

Тъй се зарадваха мандарините при тези думи, че се нахраниха за пръв път от много дни и силите им веднага се върнаха. Прегърнаха се, обсипаха се с похвали един друг, нарекоха дъщерята на мандарина момче, мъж, каменна колона, воин и истински незабравим син. После се разделиха и забързаха към градчетата си; пееха — слабо, но щастливо.

И тъй след време градчетата станаха Град на златното хвърчило и Град на сребърния вятър. И жънеха реколтата, търговията тръгна отново, силите се върнаха, болестите избягаха като подплашени чакали. И всяка вечер жителите на Града на хвърчилото чуваха как свежият вятър ги поддържа. А хората от Града на вятъра слушаха как хвърчилото пее, шепти, издига се и ги прави красиви.

— Тъй да бъде — каза мандаринът пред копринения параван.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.